

Emlékeztető

Tárgy: Az Országos Erdészeti Egyesület elhelyezése az Információs Központba (Budapest, II., Budakeszi út 91.)

2009. február 24-én valamennyi elnökségi tag kör-e-mailben megkapta Schmotzer András általános alelnök által összeállított döntés-előkészítő anyagát, valamint Zambó Péter úrnak, a Pilisi Parkerdő Zrt. vezérigazgatójának küldendő levéltervezetet.

E módszer alkalmazása azért vált szükségessé, mert a 2009. február 24-re tervezett elnökségi ülés objektív okok miatt (betegségek) elmaradt.

A megadott határidőre 8 elnökségi tag válaszolt (nem adott véleményt Bodor Dezső Károly, Horgosi Zsolt és Máté Zoltán). A beérkezett válaszok alap-

ján Dr. Pethő József elnök úr pontosította Zambó Péter vezérigazgató úr részére küldendő levéltervezetet, amely érdemben az előterjesztést nem módosította.

A beérkezett szavazatok alapján 7 elnökségi tag egyetértett azzal, hogy a jelenlegi gazdasági helyzetben az Egyesület nem vállalhatja fel az Információs Központba történő felköltözést. Haraszti Gyula új eljárást javasolt, tehát ebben a kérdésben nemmel szavazott.

5/2009. (február 26.) sz. határozat
Az elnökség 7 igen és 1 nem szavazattal az alábbi határozatot hozta:
– az Egyesület pénzügyi helyzete nem teszi lehetővé az Információs Központba való felköltözést, mivel a

Fő utcában a középtávú elhelyezkedésünk gazdaságosabban biztosított.

– Az Információs Központban a jelenleg használt helységek bérleti díjáról tárgyalni kell a Pilisi Parkerdő Zrt.-vel.

– A MEGOSZ-szal együtt a közösen használt helységek arányában célszerű a megoldást keresni annak érdekében, hogy az így felszabaduló irodahelységeket a Pilisi Parkerdő Zrt. bérbe adhassa piaci áron harmadik fél részére.

– 2014. január 1-vel térjünk vissza az Információs Központba való felköltözésre.

A határozatról a mai nap folyamán az OEE a 27/2009. sz. levelében értesítette a Pilisi Parkerdő Zrt. vezérigazgatóját.

Schmotzer András
 általános alelnök

Tájékoztató a Szeniorok Tanácsa és az Erdőművelési Szakosztálya közös rendezvényéről

Az OEE Szeniorok Tanácsa és Erdőművelési Szakosztálya közös rendezvényen **vitatta meg** „Az erdőművelés szakirodalmának fejlesztési lehetőségeit, a Magyarország erdőgazdasági tájait” kötetek megújítását.

A nagy érdeklődéssel kísért rendezvényt a szeniorok részéről **dr. S Nagy László** elnök nyitotta meg és köszöntötte **dr. Danszky Istvánt** a „Zöld könyvek” szerkesztőjét, **Schmotzer Andrást** az OEE alelnökét, **Zambó Pétert** a Parkerdő Rt. vezérigazgatóját, az előadókat és a tagságot. Vázolta a közös téma időszerűségét tekintettel az erdőszeti szakma sokféle kihívásaira továbbá arra, hogy a résztvevők egy jelentős része a „Zöld könyvek” készítése időszakának szakmai igényeit volt hivatott megjeleníteni, a mai generáció képviselői pedig e korszak elvárásai szerinti szempontokkal aktualizálhatja a több kötetes elismert alapművet.

Urbán Pál az erdőművelési szakosztály elnöke a legérintettebb művelési szak-

osztály nevében köszöntötte a résztvevőket, kifejezve elégedettségét azért is, hogy a tanácskozáson a jelenlegi gyakorlatot, illetve a tapasztalatot közvetítő kollégák cserélhetik ki gondolataikat ebben az időszerű témában (Lásd vezércikk).

Dr. Danszky István a „Zöld” kötetek szerkesztője számtalan elismerő dokumentum felmutatásával méltatta a fél évszázaddal ezelőtti termékeny és kollegiális együttműködést, amelynek eredményeként akkor, a kimagasló tartalmú mű „megszületett”.

Visszatekintésében vázolta, hogy akkor volt egy kiváló erdőművelő gárda, „aranycsapat”, akik minden ismert nehézség ellenére/mellett nem a politikának, hanem a magyar erdőnek voltak tántoríthatatlan elkötelezettjei. Életük, munkájuk, erkölcsi tartásuk példa lehet az újabb erdőszegenerációknak. Sajnálkozását fejezte ki, hogy nem jöttek el kellő arányban az újabb irányzatok tudományos képviselői. Részvételükkel ta-

lán közelebb jutottunk volna az 1960-70-es időszakról módosuló kritikus, lényegesebb szakkérdések értelmezéséhez, tartalmi kritériumai tisztázásához.

Ugyanis az „alpmű” értékeit nem lenne bölcs dolog mellőzni az esetlegesen vitatható, de alapozó részei miatt, hiszen az akkori korszak erdőművelői már az 1950-es évek közepétől a természeti tényezők, erdőtársulások szerint kialakított erdőgazdasági tájak ismerve alapján tevékenykedtek. Az erdőművelés fejlődésének további eredménye volt, hogy 1960-tól *termőhely, erdőtársulás, erdőtípus* összefüggésben kerültek kidolgozásra az akkori irányelvek. Vagyis a *növénycönológiai, ökoszisztéma-szemlélet érvényesült* mind az erdőfelújítások irányításában, mind az erdőnevelésben, az erdősítési, erdőtelepítési és a fásítások fajfajai megválasztásában, a technológiák alkalmazásában, de az erdőfelügyeletben is, ami akkor korszerűnek és eredményesnek bizonyult.

A ma átalakuló társadalmi, gazdasági viszonyai is megkívánják az erdőgazdálkodás korszerűsítését. A korszerű erdőművelési elveket a társadalom igényei-re és az újabb kutatások tapasztalataira figyelemmel lehet megfogalmazni. Az ökológiai ismereteken nyugvó erdőgazdálkodásnak és erdőművelésnek ki kell elégítenie a környezetvédelmi, természetvédelmi elvárásokat és az üdülési funkciókat is. Ezek jelentős részét már a Zöld könyvek is tartalmazták, főleg *tájegységek, termőbely, erdőtársulás* tekintetében. A könyvek megújítása célkitűzéseiben érzékeltetni ajánlatos, hogy az erdőben folyó munkák az erdő érdekében történnek. Tartalmazzák mind a szakmai, társadalmi, mind a gazdasági értékrend érvényesítésének az alapvető szempontjait, irányultságának bizonyos keretfeltételeit. Vissza kell ugyanakkor állítani az erdőművelési munkák helyét, rangját, és az erdőművelésben dolgozók megbecsülését.

Erdőművelési elképzelések együttműködéssel kidolgozandó alapművében a gyakorlattal alátámasztott szakanyagot az új ismérvekkel úgy célszerű összeilleszteni, hogy a hasznosítás leírásában a kellő tagoltság és a részletezés arányosan érvényesüljön, nevezetesen pl. a tájak összevonása vagy az esetleges művelési szintek meghatározása. A közönség számára pedig érthető érvekkel és szóhasználattal kell a lakosságot tájékoztatni, hogy az új „Zöld könyv” döntően az erdőgazdálkodás, ill. erdőművelés alapműve. Beilleszkedik a nemzetközi rendszerbe, összhangban van természetvédelem időszzerű és jogos követelményeivel, de arányosan szolgálja a társadalom elvárásait és kielégíti a gazdasági célokat is.

Az előadásokat követően véleménynyilvánítottak: Köveskúti Gy.,

Gyürki J., Holdampf Gy., dr. Erdős L., Schmotzer A., dr. Király P., Csépanyi P., Bényei S., dr. Varga B., amelyek alapján üzenetértékű megállapítások a következők:

– A Zöld könyv az egyik legnagyobb erdész összefogás pozitív eredménye volt, és az abban foglaltak jelentős része ma is helytálló, mivel az akkor korszerűnek minősülő Babos-féle táji erdőműveléssel „szinkron” elveket rögzített.

– A megújítandó Zöld könyvek tartalmi kritériumánál célszerű tisztázni, hogy mennyire legyen monográfiai, illetve tájjellegű munka, figyelemmel arra is, hogy mivel az ágazatunk társadalmi centrikussá vált, határt kellene vonni a szakmai és a társadalmi igény szolgálata, aránya között.

– Az előkészítés alatt levő munka érzékeltesse az erdő ökológiai, szociális értékrendjével arányosan a további fontos értékalkotói szerepét. A fatermesztésen túl mind a tartamosságot, illetve fenntarthatóságot, mind a leghatékonyabb klimatikus befolyásoló, bioenergia-szolgáltató jelentőségét. Vagyis az erdővagyon valós használati értékét ajánlatos valami módon jobban kifejezni. Határozottabban érzékeltetni a *faültetvény* és a *biodiverzitásában gazdagabb erdő* közötti értékrendet és az utóbbi elidegeníthetlenségét.

– A könyv szerkesztésekor az irányelvekre kellene nagy figyelmet fordítani, és nem a módszerre.

– A figyelem arra is kiterjedt, hogy az erdészeti munkák végzésében, felügyeletében oly nagy különbségek jelentkeznek az országrészek között, hogy egységes szemlélet és egységes cselekvés kialakításában az *erdőfelügyeletnek kellene nagyobb szerepet betölteni*.

– Az új Zöld könyv az erdő korábbi termelési célú prioritását mérsékelve a *komplexebb értékrendet úgy is szolgálja*, hogy csak a természet által megtermelt produktumhoz adjon hozzáférést, – engedjen kitermelhetőséget. A társadalomban megjelenő új igényekkel, annak mértékéig lehessen számolni.

– Sok helyen az egyedüli lehetséges módszer lett a természetvédelmi igényeknek is megfelelő erdőkezelés, ahol a folyamatos erdőborítás melletti gazdálkodással a természet erőit felhasználva a közvélemény által jobban elfogadott módon gazdálkodhatunk. Tévedés, hogy nincs jövőnk! *Stílusváltásra van szükség!*

**Rostáné Reményfy Rita,
Dr. S Nagy László és Urbán Pál**

Új belépők

Baranya megyei HC: *Szijártó Tibor* erdőmérnök, *Kubicza Tamás* erdőszaktanár, *Regős György* erdőszaktanár, **Bp. FVM HC:** *Dr. Czibulka Edit* egyéb felsőfok, **Győr Magánerdő HC:** *Németh Éva* egyéb felsőfok, **Kaposvári HC:** *Szebágel István* erdőszaktanár, *Németh Ádám* erdőszaktanár, *Karsai Anikó* egyéb felsőfok, **Békés megyei HC:** *Lovász Lóránt* erdőmérnök, **Kecskeméti HC:** *Fábián Gábor* erdőszaktanár, **Tamási HC:** *Mohár Gábor* erdőszaktanár, *Tamis László* erdőszaktanár, *Kovács Tamás Csaba* erdőmérnök, *Firbás Bálint* erdőmérnök, *Kövecses Péter* erdőszaktanár, **Egyéni tag:** *Győriványi Dániel* erdőmérnök

Dr. Balogh Ferenc (1924–2008)

Újabb fájdalmas veszteség érte az 1943-ban iratkozott erdőmérnökjelöltet még élő csapatát. Ez az évfolyam volt a 200 éves múltra visszatekintő erdészeti felsőoktatás legnépesebb (133 fő) kezdő évfolyama.

Reményekkel és lelkesedéssel készültünk a Kárpát-medence, az alföldi pusztaság és a hegyvidéki kincses erdőségeink szakszerű kezelésére. Sajnos a II. világháború kiméretlen földrajzi, gazdasági változásai és a körülmények átalakulása a szakmában

is új helyzetet teremtettek. Sokan kényszerültek más, rokon szakterületre (vasút, szállítás, útépítés, térképészet, földmérés, vízügy) többen távoztak külföldre és csak megfogyatkozva tudtak a hazai erdészeti területen elhelyezkedni.

Dr. Balogh Ferenc, aki 2008. 12. 05-én hunyt el, a még élő (15 fő hazai) „öregek” közül, végig a hön szerett erdészeti területen hasznosította tudását és tapasztalatait. Temetése 2008. 12. 16-án a Cinkotai temetőben volt, ahol végső útjára Családja, Barátai, Erdészársai, Tisztelői, Ismerősei kísérték el.

Drága pályatársunk középiskolai tanulmányait a Szegedi Piarista Gimnáziumban végezte, ahol hűséges tagja volt a Cserkészcsapatoknak, az utóbbi években az öreg cserkészeknek. Ez a körülmény is nagyban az erdő, a természet szeretete felé irányította érdeklő-

dését. Műszaki és széles körű biológiai felkészültsége a szakma különböző területeire irányította életútját, az abban az időben jellemző gyakori szervezeti változtatások között.

Első munkahelye a Szegedi Erdőgazdasági NV, majd a Kiskunhalasi Erdőgazdasági Debeáki üzemegységvezetője volt. Itt feladata a sivár, futóhomokos pusztai világban új erdő telepíteni, amiből közel 300 ha megvalósítása fűződik nevéhez. Újabb beosztásában a Kecskeméti és Szegedi területen, magasépítési előadói feladatokat kapott.

Időközben, 1953. május 10-én házasságot kötött Kerkápoly Emmával, két nagy szerű lánygyerekek aranyozta két életüket. Isten áldásával Felesége gondozta utolsó lehelétéig.

1954-ben Budapestre helyezik az országos hatáskörű Erdőgazdasági Építő Vállalat-